

ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ

π. Βασίλειος Θερμός

Ἡ σκηνὴ τῆς ὁδοιπορίας πρὸς Ἐμμαοὺς ἐνέπνευσε πολλοὺς ζωγράφους καὶ ποιητὲς μὲ τὴν ὀμορφιά της. Ποιὸς δὲν θὰ ποθοῦσε ἕναν περίπατο στὴ φύση συντροφιά μὲ τὸν Ἰησοῦ!

Τὰ δύσκολα ἀρχίζουν ὅταν περάσουμε στὶς συγκεκριμένες συνθήκες ὑπὸ τὶς ὁποῖες συντελεῖται συνήθως αὐτὴ ἡ πορεία.

Συγκεκριμένα, στὴν βαρεῖα καρδιά, ἀφοῦ εἶχαν προηγηθεῖ τὰ γεγονότα τοῦ Πάθους.

Κάπως ἔτσι συμβαίνει καὶ στὴ ζωὴ. Ὅταν ἡ καρδιά εἶναι βαρεῖα δὲν νιώθεις τὰ πράγματα ὅπως τὰ εἶχες φανταστεῖ. Ἴσως καὶ νὰ μὴν τ' ἀναγνωρίζεις πιά. Τότε καὶ τὰ ὠραιότερα ὄνειρα, ὅταν ἔρχεται ἡ ὥρα νὰ πραγματοποιηθοῦν, φαίνονται χλωμὴ καὶ ἀνούσια καθημερινότητα.

Τότε ἀναδεικνύεται καὶ ἡ τραγικότητα τοῦ ἀνθρώπου· νὰ συμπορεύεται μὲ τὸν Χριστὸ καὶ νὰ μὴν τὸν ἀναγνωρίζει! Καὶ νὰ συνεχίζει νὰ ὑποφέρει τὸ ἴδιο!

Κοινὴ ἐμπειρία ὄλων μας. Καὶ πολλοὶ καὶ ποικίλοι οἱ τρόποι.

Νὰ ἀγωνιζόμαστε πνευματικὰ καὶ νὰ νιώθουμε ἀβοήθητοι, ἐνῶ Αὐτὸς εἶναι στὸ πλευρό μας καὶ χωρὶς τὴ δική Του βοήθεια τίποτα δὲν θὰ εἶχε συντελεστεῖ. Νὰ βυθιζόμαστε στὸν Ἄδη τῆς ψυχῆς μας καὶ νὰ ἀπελπίζομαστε –ἐνάντια στὴ συμβουλή ποὺ ἔδωσε στὸν Ἅγιο Σιλουανὸ, 'κράτα τό νοῦ σου στὸν ἄδη καὶ μὴ ἀπελπίζου'– ἐπειδὴ δὲν Τὸν βλέπουμε ἐκεῖ. Ποιόν; Αὐτὸν ποὺ

ἔκανε καὶ τὸν Ἄδη σπίτι του.

Νὰ προσπερνᾶμε, καὶ καμιὰ φορά, νὰ ποδοπατᾶμε τὸν διπλανό μας δίχως νὰ διακρίνουμε σὲ αὐτὸν τὸ πρόσωπό Του, ὅπως μᾶς εἶχε ἀψευδῶς δηλώσει.

Πορεία μὲ τὸν μὴ ἀναγνωρισμένο Χριστό. “Μας εἶπαν” ὅτι τὸν εἶδαν ἀναστημένο ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν βλέπουμε.

«Ἀνόητοι καὶ βραδεῖς τῇ καρδίᾳ». Δὲν μᾶς ἀποκάλεσε ἀργούς στὸ μυαλό, ἀλλὰ ἀργούς στὴν καρδιά. Ἐκεῖ πρέπει νὰ ἀναζητήσουμε τὴν ρίζα τοῦ προβλήματος.

Καρδιά ἀργή ἐπειδὴ εἶναι βραχυκυκλωμένη ἀπὸ ἄγχη καὶ μέριμνες, ἀπὸ ἡδονές καὶ ἀποχαύνωση, ἀπὸ ναρκισσισμούς καὶ ἀνταγωνισμούς. Καρδιά ποὺ ἔχασε τὰ αἰσθητήρια της, ἀλλοτριωμένη, παραλυμένη, ἀγχωμένη, ἀγριεμένη, ἀποδιοργανωμένη.

Ἀλλὰ νά! Ἡ ἴδια ἡ καρδιά ποὺ φταίει ἀνέλαβε νὰ ἐπανορθώσει.
“Δὲν καιγόταν ἡ καρδιά μας στὴ διαδρομή;”.

Ναί, ἀναδρομικὴ ἀναγνώριση, ἀρκεῖ ἡ καρδιά νὰ κρατάει κάτι ἀπὸ τὴ γνησιότητά της. «Εἰ ἔχεις καρδίαν δύνασαι σωθῆναι» λέει στὸ Γεροντικό. Δηλαδή νὰ μὴν πνιγεῖ ὁ ψίθυρός της ἀπὸ τοὺς θορύβους τῆς πολυτάραχης ζωῆς μας. Νὰ τῆς δοθεῖ ἀνάσα, δυνατότητα νὰ αἰσθανθεῖ καὶ νὰ μιλήσει.

Ἡ βαρειά καὶ ἀργή μέν, ἀλλὰ καθαρὴ καρδιά στάθηκε στὸ νῆμα ποὺ κράτησε τὴν ἐπαφὴ μέχρι τὴν ὥρα τῆς ἀποκάλυψης. Ἄν παραμένουν ζωντανές νησίδες μέσα της, ὑπάρχει ἐλπίδα. Ἄν διατηρεῖ τὴν ἰκανότητά της νὰ καίγεται θὰ ἔλθει ἡ ὥρα τῆς ἐπιγνώσεως.

“Καὶ διηνοίχθησαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί”. Τότε ἀνοίγουν τὰ μάτια στὸν νέο κόσμο. Ἡ ἐπίγνωση τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ γίνεται ἄνοιγμα σὲ νέα δημιουργία.

Καὶ τρέχουν νὰ μεταφέρουν τὸ μήνυμα καὶ στοὺς ἄλλους. Ἡ ἐμπειρία γίνεται ἱεραποστολή. Ἡ μόνη ἀξιόπιστη ἱεραποστολή.

Ἡ πορεία πρὸς Ἐμμαοὺς συλλαβίζει τὴ διαδρομὴ τῆς προσωπικῆς ἀναγεννήσεως. Φανερώνει τὴ μεταβολὴ τοῦ ταλαιπωρημένου πιστοῦ σὲ χαρούμενο Πολίτη τῆς Βασιλείας. Γίνεται ὁ καταστατικὸς χάρτης τῆς μεταβάσεως ἀπὸ τὴν καθημερινὴ φθορὰ στὴ δοξολογικὴ ἀναγγελία τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Αἰώνιου Συνοδοιπόρου.

ΠΗΓΗ : [ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΡΕΑ](#)